

Afscheidsspeech Jolanda Zwetsloot en Wanda Gort

De drie mutsketiers,

Lieve Sandra,

We staan hier met z'n tweeën, maar voor ons gevoel zijn we nog steeds de drie mutsketiers. We hebben geprobeerd om herinneringen aan jou op papier te zetten wat vrij lastig was, omdat gevoelens moeilijk in woorden uit te drukken zijn. Letterlijk schieten hier woorden tekort.

Als collega's hebben we elkaar leren kennen bij de Boerinn. Om meer aan de veiligheid van het bedrijf te kunnen bijdragen zijn we eind November met z'n drieën op een 2-daagse BHV-cursus gestuurd. Deze cursus was het begin van een goede vriendschap.

Op een mooie maandagochtend, kwam jij ons ophalen met de auto om op weg te gaan naar BHV dag 1.

In de auto hebben we flink zitten peinzen waar BHV voor zou staan en waarom wij als drie blonde mutsen op deze cursus werden gestuurd.

Zou BHV staan voor:

Basis Hand Verzorging

Boerengolf Handleiding Vrouwen

Begroet Hendrik Vrolijk

Uiteindelijk kwamen we uit op Bedrijfs Hulp Verlening. Dat was het doel van deze dag.

Door file, teveel geouwehoer en minimale navigatiekunsten kwamen we een uur te laat voor deze cursus. Gelukkig was er toch een leraar, die ons in de klas wilde hebben. "Hij heeft het geweten"

Na een leerzame dag, hebben we onszelf tijdens de terugreis bekroond tot de drie mutsketiers, waarna we deel 1 van de drie mutsketiers op papier hebben gezet.

Voor dag 2 hadden we besloten om met de trein te gaan, om dit keer op tijd te komen. Het tegendeel was waar. De navigatiekunsten van de NS waren ook niet om over naar huis te schrijven en door storing, hulpstreinen (en dat in de tijd van de hulpsinterklazen) en verkeerde stations kwamen we wederom een uur te laat.

Op het vertraging-declaratieformulier hebben we de conducteur, die tijdens de vertraging uit bezorgdheid zijn appeltje met ons deelde, vriendelijk bedankt.

Sandra heeft bij thuiskomst de mutsketiers deel 2 voor de nieuwsbrief geschreven. Aan het eind van het stukje zocht Sandra een oorzaak waarom wij juist met z'n drieën, Wanda, Jolanda en Sandra de drie mutsketiers zijn. Ze schreef: "Misschien staat AND ergens voor; deze letters zitten namelijk in alle drie onze namen.

Anders Nog Dommer,

Anti Navigatie Dames,

Altijd Naast Doel.

Wij zijn van mening dat AND staat voor .....

Het waren twee fantastische dagen. Dit was het begin van een hechtere vriendschap. We hebben nog zoveel meer mooie herinneringen aan je, zoals.....

- Dat je wilde integreren in het Kamerikse leven en daarom Koninginnedag kwam bijwonen. Daar steeg je (klein maar dapper) crowdsurfend boven iedereen uit. En natuurlijk het Kamerikse pullenfeest waar je stond te hakken met al je collega's.

- 's Ochtends samen zwemmen, allebei een duikbril gekocht om dan echt de borstcrawl te gaan doen. Dit is er niet van gekomen, omdat we het wel best vonden relaxed te zwemmen en dan voornamelijk te ouwehoeren.

- En dan het zomerkamp van de scouting, waarbij je je familie zo gek kreeg om met z'n allen op de motor een grote arena in te rijden om vervolgens een spannende eindactie te vormen voor alle welpen en leiding. Later hoorde ik dat je één van je handschoenen kwijt was. Je kwam er thuis achter dat hij tijdens het rijden in je helm zat. (Was dit een AND, mutsketier-actie?)

- De bedrijfsleider die jij na drie dagen wel gezien had en die het dus na drie dagen ook voor gezien hield. Jij hebt zijn taken gewoon overgenomen. We hebben sindsdien de medewerkers gewaarschuwd: "Kijk maar uit voor Sandra, ze werkt je er zo uit."

- Je gedrevenheid ook als je ziek was. Ik weet nog goed dat je voor de vakantie een dag thuis was gebleven en dat ik bij je langs kwam. Ik had wat vitamine pillen voor je meegenomen, maar je zette ze gelijk weg. Waarop je vervolgens zei: "Ik zat eraan te denken om vanmiddag even bij de Boerinn langs te gaan."

- Samen een bank kopen bij de Ikea. Toen we hem wilde afhalen deelde een man ons mee, dat hij het maar raar vond als iemand met een fiat panda spullen bij de Ikea ging ophalen. We keken elkaar aan, toen naar de grote van de bank, toen naar jouw auto en schoten in de lach. Jouw auto was namelijk ook niet veel groter. Hoe zouden we deze bank in de auto kunnen krijgen? Na veel gepiel, met lachende toeschouwers om ons heen, stak de bak uiteindelijk een meter uit. Met een paar touwtjes kom je een heel eind.

Bij je flat aangekomen moest ie ook nog eens drie smalle trappen op. Nee hoor...we vragen geen hulp. Gevolg: drie dagen rugpijn.

- Samen hardlopen in een voor ons beiden nog onbekende omgeving (één straat achter mijn huis) om vervolgens door teveel ouwehoeren, na een kwartier de weg kwijt te zijn en besluiten om rustig terug te lopen voor een welverdiende kop thee. Zo koppig als we zijn probeerden we elke week weer de hardlopmood te vinden. Of we die ooit gevonden hebben????

- Voor iedereen klaarstaan, soms je onzekerheid of je het wel goed deed en tegelijkertijd je leergierigheid en doorzetting. Je vriendschap, luisterend oor en je steun op het juiste moment.

We hadden nog zoveel plannen: Skiën, op de motor naar Luxemburg, zeilen, hardlopen, zwemmen, de managementcursus als de drie mutsketiers en Pim deel 3 en naar aanleiding hiervan natuurlijk Hendrik met z'n eigen woorden om z'n oren slaan.

We hadden er zin in!!

En is daarom ook niet te bevatten en onbegrijpelijk, dat je hier niet meer bent en niet meer gaat komen. De drie mutsketiers is niet meer. Deel 3 t/m 1000 zullen niet meer komen, maar wel in onze herinneringen, want daar blijf je altijd bestaan!!!

We hopen echt dat er meer is dan deze wereld alleen en dat we onze plannen ooit kunnen voortzetten...waar dan ook.

Wij wensen Joan, Ria, Clairry, Ruben, Frank, Lisa en alle andere naasten veel sterkte toe.

He stoer wijf,

Bedankt dat we je als vriendin gekend hebben en van je hebben mogen genieten!!

We zullen je missen,

Dikke kus,

Wanda en Jolanda